

Efter Lovforslagets § 13 (ny § 15) foreslaar under Nr. 20 Udvalget af Grunde, der tidligere ere anførte, at lade følge som ny § 16 den Bestemmelse om Udvidelse af Nødværgerettens Grænser, som Lovforslaget har givet en senere Plads som særligt Kapitel. Hermed staar da Ændringsforslag Nr. 27 i nødvendig Forbindelse. Selve denne Bestemmelses Indhold bifalder Udvalget i det væsentlige. Af de Ændringer, der foreslaas, sigter den ene til at udskyde den Betingelse for Udvidelsen, at den kun skal komme sagesløs Person, der overfaldes, til gode. Ogsaa den ikke-sagesløse kan komme i Nødværgetilfælde og maa da have den samme Adgang til det yderste Nødværge som den sagesløse. Ved den anden Ændring henvises Afgørelsen om Nødværgets Lovlighed til, hvad en upartisk Dommer skønner om Overfaldets Karakter, medens Lovforslaget vil lade det bero paa, hvorledes den overfaldne selv har skønnet. Nødværgerettens Grundsætninger kræve denne Ændring. Finder en upartisk Dommer, at der ingen rimelig Grund var til den Frygt, som den overfaldne har haft, er dennes Nødværgehandling ikke „lovlig“. Men deraf følger ikke, at han skal straffes for sin Overskridelse af det tilladte Nødværgeres Grænser. Af alm. borg. Stls Regel i § 40, der i øvrigt ikke forandres, følger nemlig da, at det skal afgøres, „om Gerningen efter Omstændighederne kan tilregnes ham som strafbar eller ikke“. At det ved denne Afgørelse blot kommer an paa den Frygt, som den overfaldne virkelig maa antages at have nærret (og som ikke blot er Paa-skud), og ikke paa, om en udenforstaaende betragter Frygten som rimelig, ligger i Sagens Natur, og dette vil da som oftest føre til Straffrihed af denne Grund, i alt Fald til, at Vedkommende ikke kan straffes for forsætlig Forbrydelse.

Lovforslagets § 14 hører til den Kreds af Bestemmelser i dette, som gaa i formildende Retning. Udvalgets Flertal kan ikke tilraade at vedtage denne Bestemmelse, se Ændringsforslag Nr. 21. Den i Bestemmelsen hjemlede betydelige Formil-

delse af Strafansvar for de grove Forbrydelser mod Ejendom, for hvilke nu den mindste Straf er Strafarbejde, frygter man for vil i høj Grad svække Ejendomssikkerheden. Det er saa meget mindre tilraadeligt at gaa hertil, som Ejendomsforbrydelser, ogsaa de grove, f. Eks. Indbrudstyveri, snarest ere i Tiltagen. Af de Oplysninger, som findes i Bilag I, ses vel, at der i de senere Aar i stort Omfang har fundet Nedsættelse af Straf Sted for Ejendomsforbrydelser ad Benaadningsvejen. Men dels kan der heraf ikke med Sikkerhed sluttes, at de nugældende Regler herom i Almindelighed ere for strenge og uden Fare for Retssikkerheden kunne formildes, dels har Retssikkerheden i det hele mindre at befrygte af en skønsmæssig Benyttelse af Benaadning end ved en almindelig Nedsættelse i Lovens Strafferamme og deraf følgende almindelig Formindskelse af Straffetruselens Betydning. Udskydes Paragraffen, bortfalder naturligvis ikke derved Adgangen til Benaadning. Denne staar fremdeles aaben til at afhjælpe de Haardheder, som i det enkelte Tilfælde maatte blive Følgen af Lovens Regel.

Den i Lovforslagets § 15 — der eventuelt vil blive § 16 — indeholdte Regel for Straffudmaalingen ved den Kreds af Lovovertrædelser, der bunder i Ulysten til Erhverv ved lovligt Arbejde, finder Udvalget naturlig, og man finder intet at erindre ved dens Affattelse.

Med Hensyn til den i Lovforslagets § 16 indeholdte processuelle Regel, der ikke fandtes i det private Lovforslag fra forrige Samling, bemærkes, at det vel kan indtræffe, at særlige Omstændigheder gøre den summariske Behandling af offentlige Politisager i København, som er hjemlet ved Loven af 11. Februar 1863, uhensigtsmæssig i givne Tilfælde. Udvalget kan derfor erkende det rigtige i, at der gives Justitsministeren Adgang til under saadanne Omstændigheder at bestemme, at en Sag, i Stedet for at behandles efter den nævnte Lovs Regler, undergives egentlig kriminalretlig Behandling samt til at anordne Paaanke af Domme, der ere fældede